

STEPHANIE GARBER

DE ACEEAȘI AUTOARE

Caraval

Legendar

Această casă
nu e cea ce pare

CARTIERUL MIRODENILOR

Aveți grijă la păduchi

DISTRICTUL TEMPLULUI

Câine foarte inteligent

DISTRICTUL DE SATIN

Tuneluri subterane care
conduc afară din oraș

Schelet adevărat
în dulap

Intrarea în
Biblioteca Nemuritoare

Ruinele Menajeriei

Bârlogul de jocuri de noroc al lui Jacks

Tuneluri subterane care conduc
spre moarte și dezmembrare

Cea mai bună ciocolată
cu pește din Valenda

CERCUL UUNIVERSITAR

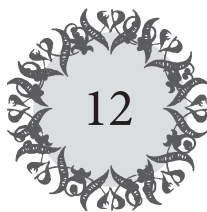
HARTA ÎNTREGULUI

Fiecare poveste are patru părți: începutul, mijlocul, aproape-finalul și finalul adevărat. Din nefericire, nu toată lumea are parte de un final adevărat. Majoritatea oamenilor renunță în partea poveștii în care greutățile sunt cele mai mari, când situația pare lipsită de speranță, dar acela e momentul în care au cea mai mare nevoie de speranță. Numai cei care perseverează pot să-și găsească adevăratul final.

Donatella

Tella își dori ca timpul să se oprească. Ani de zile își împărțise viața în două perioade: *prezența mamei și plecarea ei*. Acum Paloma era moartă, însă Tella nu voia să folosească momentul ca unitate de măsură a timpului. Nu voia ca timpul să se scurgă. Își dorea ca timpul să înghețe ca membrele ei înțepenite, dar până și acestea începeau să se dezmoștească.

Nu era în stare să meargă, dar reuși să traverseze pe burtă peștera spre trupul mamei sale, însă asta era tot ce era – un trup. Cât dormise fermecată, tot avusese culoare în obraji și respirase. Odată Tellei i se păruse că era un cadavru, dar nu fusese – până acum.

– Măcar a înjunghiat-o în loc să o facă scrum cu puterile lui, spuse Jacks. Să mori mistuit de flăcări e cel mai dureros.

– Asta nu mă ajută cu nimic, mormăi Tella.

– Ei bine, nu prea sunt genul care să consoleze oamenii.

Când o ridică de la pământ, Tella îi simți brațele reci pe burtă.

– Lasă-mă jos! zise ea.

Jacks era o Soartă și ultimul lucru pe care și-l dorea era să primească ajutor de la unul ca el.

Jacks oftă.

– Dacă te las aici, când Gavriel va reveni la viață, vei muri ca mama ta. Sau te va găsi o altă Soartă.

– De ce îți pasă?

– Nu-mi pasă. Jacks își arată gropițele, zâmbetul ironic de pe buzele-i ușor depărtate transformându-l în chipeșul și vicleanul Prinț al Inimilor de care fusese fascinată în copilărie. Pur și simplu prefer să te torturez personal.

– E prea târziu, bombăni Tella, deși probabil că ar fi trebuit să i se împotrivescă mai mult.

Jacks nu o mai deranjase de șaiszeci și ceva de zile și se presupunea că ea era singura lui iubire adevărată – singura persoană imună la sărutul lui fatal – dar el tot era o Soartă. Una ucigașă. Fusese moștenitorul tronului înaintea lui Legend și, potrivit zvonurilor, omorâse șaptesprezece oameni ca să-l ocupe. Ba chiar amenințase să o ucidă pe Tella. Era malițios și fatal. Totuși, Tellei nu-i era teamă, așa cum ar fi trebuit. Nu simțea nimic altceva decât amorțea.

Moartea mamei sale nici măcar nu avea sens. Gavriel o rănise doar după ce ea îl înjunghiasse. Dacă nu ar fi făcut-o, poate nu ar fi omorât-o. De ce să fi riscat Paloma când el ar fi înviat?

– Cine este Gavriel? rosti Tella gătuit. Ce Soartă e?

La spate simți degetele încordate ale lui Jacks.

– Îți spun doar pentru că-mi displace mai mult decât îmi displaci tu. Gavriel este Steaua Căzută.

Era aceeași Soartă care, potrivit vrăjitoarei lui Legend, crease toate Sortile. Pe moment, Tella simți un val de furie veninoasă. Dacă Legend își dorea într-adevăr să ucidă Steaua Căzută ca să le învingă pe celelalte Sorti, trebuia să-și aștepte rândul.

– Am să găesc o cale să-l distrug, jură Tella.

– Nu în starea asta, murmură Jacks în timp ce o purtă pe brațe peste câteva trepte.

Când în cele din urmă ieși cu Jacks din peșteră, Tella nu vru să vadă cerul. Ar fi trebuit să fie negru, însă era tot imposibil de albastru, cu tente indigo. De obicei Tellei îi plăcea când soarele apunea atât de târziu, când era noapte și lumea rămânea neînsemnată, dar acum nu i se părea în regulă. Ziua ar fi trebuit să se încheie. Soarele ar fi trebuit să dispară și lumea să se întunece odată cu moartea mamei sale.

Gâtul i se strânse. Închise ochii, încercând să ignore lumina, dar asta nu o ajută la nimic. De fiecare dată când închidea ochii, nu vedea decât Steaua Căzută înfigând un cuțit în pieptul mamei sale.

Începu să suspine. Cât Jacks o purtă în brațe pe o stradă de cărămidă, fu doar vag conștientă de împrejurimi. Acum că nu mai era moștenitorul Imperiului Meridian și fusese alungat din castelul Idyllwild, ea nu mai știa unde locuia el. Presupusese că în Cartierul Mirodeniilor, într-o clădire dărăpănată cu o bandă de tâlhari, sau într-un cavou subteran cu o adunătură de bandiți.

Dar după miros nu părea că o ducea în Cartierul Mirodeniilor. Nu mirosea înțepător a trabuc. Pământul nu era pătat de lichior vărsat și urină. Jacks o adusese pe aleile curate ale Universității Circle, o lume a cărților legate în piele, a robelor călcate și a gardurilor vii îngrijite, unde cărturarii ambițioși se înmulțeau ca buruienile.

Când se apropie de o casă cu patru etaje din cărămizi de lut roșu și coloane de onix, nu se mai grăbi. Tella ar fi putut să întrebe ce făceau acolo sau dacă aici locuia el, dar nu putu decât să plângă.

Nici măcar nu se putea numi plâns. Plânsul dădea impresia de participare, acțiune, dar Tella o terminase cu acțiunile. Abia mai putea să respire.

– Aș încerca să-ți spun ceva care să te aline, dar ultima dată nu ai apreciat asta, șopti Jacks. Însă, în ciuda cuvintelor lui, o ținu mai aproape de pieptul său rece atunci când ajunsese în dreptul celor două uși lustruite.

Poate că într-adevăr plănuia să o tortureze. Sau poate știa că, deși aproape scăpase de paralizie, Tella nu s-ar fi mișcat dacă ar fi lăsat-o. Probabil știa că ar fi rămas pe treptele ce duceau spre casa lui și după ce soarele ar fi apus, iar aerul nopții s-ar fi răcit îndeajuns încât să o facă să amorțească din nou. Pentru că, acum că-și recăpătase simțurile, o durea. Peste tot. Emoțiile îi erau rănite și sângerau. Și, pentru o clipă, speră că avea să scape de ele odată cu sângele scurs. Atunci poate nu i s-ar fi părut atât de imposibil de dureros sau de dificil să respire, să gândească și să simtă altceva decât agonie.

Ușa din fața lor se deschise. Intrară, iar cerul de un albastru nepotrivit fu înlocuit de un tavan plin cu candelabre aurii, care aruncau lumini pe pereții acoperiți de simboluri negre și roșii din cărțile de joc. Era o casă de pariuri, plină de crupieri care rânjeau ca tigrii și jucătorii avizi precum niște pui de felină.

Oamenii râdeau, aplaudau și aruncau zaruri pe mese strigând de bucurie și răcnind, iar totul părea mai greșit ca niciodată. Era o ceață de jetoane, băuturi carbogazoase, cravate aruncate și roți zgomotoase ale șansei și nenorocului. Când cineva câștiga, confetti în formă de

romb, inimă roșie, pică și treflă cădeau peste toți. Încăperea era plină de viață, spre deosebire de mama ei.

Dacă i se păruse cuiva ciudat că Jacks ducea pe brațe o fată isterică, nimeni nu zise nimic. Sau poate că Tella nu observă, pur și simplu. Perdelele trase reușeau să blocheze lumina soarelui, dar zgomotele și haosul din salonul de jocuri al lui Jacks nu făceau decât să sporească golul sfredelitor din sinea ei.

Făcându-și loc prin mulțime, Jacks o strânse mai bine în brațe. Mai mulți oameni îl abordară, dar el le răspunse tărăgănat „Nu vezi că sunt ocupat?” sau pur și simplu îi ignoră.

După alți câțiva pași, erau pe scări. Pe măsură ce ajungeau tot mai sus, covoarele plușate erau înlocuite de unele mai jerpelite. Jacks redecorase parterul pentru musafirii lui, dar nu și etajele superioare. Nu că Tella le-ar fi văzut prea bine. În cea mai mare parte a timpului, se uită în jos și la cizmele uzate ale lui Jacks, până când el o purtă pe o altă ușă.

Camera părea să fie un birou în care se aflau un șemineu gol și un covor decorativ de culoarea chihlimbarului, pătat de mai multe urme de arsură, o canapea veche din piele maronie și o masă de scris zgâriată, cu o plantă singuratică sub o cupolă de sticlă. Jacks o ținu în brațe până ce o lăsă încetișor pe canapeaua confortabilă.

Tella ar fi putut să se retragă. Era greșit să-i permită să o atingă – era o creatură ca aceea care-i ucisese mama în fața ochilor. Și totuși se temea că brațele mortale ale lui Jacks erau singurele care o ajutau să nu se piardă cu firea. Nu-și dorea alinarea *lui*, dar avea disperată nevoie de alinare.

Cămașa lui Jacks se umezise repede de obrazul Tellei, dar în loc să o îndepărteze, o ținu mai aproape. Cu o mână

îi masă spatele, iar cu cealaltă mână rece îi descâlci buclele cu grijă.

– De ce mă ajuți? reuși să spună Tella în cele din urmă.

Spre deosebire de Legend care fie își ascundea sentimentele, fie pretindea că le avea când nu era așa, Jacks nu se prefăcea niciodată că-i păsa. Când avea un scop, pur și simplu făcea amenințări ca să obțină ce voia.

– Când ești așa de jalnică nu ești amuzantă. Nu pot să te torturez dacă ești deja nefericită.

Luându-și mâna din părul ei, îi șterse câteva lacrimi de pe obraz. Atingerea era la fel de blândă ca ultimul sărut pe care i-l dăduse mama ei chiar pe același obraz, iar Tella se pierdu cu firea.

Lacrimile nu-i mai curgeau pur și simplu. Plângea mai abitir decât o făcuse vreodată, suspinând atât de intens, încât i se părea că ar fi putut să se frângă. Avea prea multe emoții de care să se agațe și prea multe pe care să le elibereze.

– Totul a fost în zadar, se căină Tella. Tot ce-am făcut ca să o salvez a ajuns s-o distrugă. N-ar fi trebuit să încerc să schimb viitorul pe care l-am văzut în Aracle. Prima dată când am văzut-o, cartea mi-a arătat-o într-o închisoare. Dacă n-aș fi încercat să schimb viitorul, ar mai fi trăit.

– Sau poate ai fi murit și tu, spuse Jacks. Nu știi cum ar fi putut să se schimbe lucrurile.

– Dar ar fi putut să fie altfel.

Tella își imaginează toate modurile în care ar fi putut să se termine povestea mamei sale. Dacă ar fi ascultat-o în copilărie și nu s-ar fi jucat niciodată cu blestematele Cărți ale Destinului, poate că mama lor nu și-ar fi lăsat fetele pe Trisda. Sau dacă Legend doar ar fi luat pachetul, așa cum îl rugase Tella, și apoi l-ar fi distrus înainte să mai scape și alte Sorți, mama ei ar fi trăit acum.

Tella făcuse atât de multe greșeli! Măcar de-ar fi putut să dea timpul înapoi și să îndrepte una; de-ar fi putut să-și refacă drumul astfel încât să ducă în altă parte...

Asta era soluția.

O scânteie de speranță se aprinse în ea.

Tella putea să călătorească înapoi în timp și să recreeze întreaga zi. Acum că toate Sortile erau treze, avea cum să o facă. Astfel, întoarcerea lor ar fi adus măcar un lucru bun.

Tella își ridică privirea spre Jacks, văzându-l pentru prima dată de când o purtase în brațe. Buclele lui blonde și răvășite îl făceau să semene mai mult cu un băiat pierdut decât cu o Soartă criminală; ochii nepămâtenii erau albaștri-argintii ca visele tinerelor fete, iar buzele îi erau atât de subțiri, încât ea își imagina că un sărut de-al lui ar fi putut să rănească. Nu putea să aibă încredere în el, dar ca să facă asta, avea nevoie de ajutorul lui.

– În Cărțile Destinului, era o Soartă care putea să călătorească prin timp și spațiu – Asasinul. Dacă ar putea să ne ajute să îndreptăm lucrurile?

– Știu că ești îndurerată, spuse Jacks, dar e cea mai proastă idee pe care am auzit-o vreodată. Călătoria în timp e mereu o greșeală.

– Ca și încrederea în tine. Dar iată-mă și încă nu m-ai rănit.

– „Încă“ este cuvântul cheie în ce ai spus. El își trecu un deget rece pe sub bărbia ei. Dacă rămâi suficient de mult, îți garantez că situația se va schimba.

Tella își îndreptă postura.

– Spune-mi unde este Asasinul și am să plec de îndată.

– Chiar dacă aș ști unde este, nu ți-aș spune, Donatella.

Nu este o idee bună să-l contactezi pe Asasin și nu doar din cauza poreclei lui. Înainte ca Sortile să fie prinse în cărți, Steaua Căzută, Regina Nemuritoare și Regele Ucis au apelat

la Asasin ca să călătorească prin timp și spațiu, iar diferitele fire cronologice l-au făcut să înnebunească. Nu e întotdeauna conștient de locul în care se află și dispare multă vreme. Oamenii care l-au convins să-i ducă înapoi în timp nu se întorc întotdeauna. Repet, e cea mai proastă idee.

– Nimic n-ar putea să fie mai rău decât asta! Te rog, Jacks! Tella îi apucă în pumni cămașa umedă, trăgându-i fața crudă și mai aproape. Ajută-mă să-l găsesc! Te implor! Sufăr atât de mult! Prea mult! Totul doare. De fiecare dată când închid ochii, văd cum o omoară. De fiecare dată când este liniște, aud zgomotul îngrozitor al roții. Și nu pot să o opresc!

Pe spatele ei mâna lui Jacks înțepeni.

– Și dacă aș putea să-ți iau durerea și tristețea?

– Cum? întrebă ea.

– E una dintre puterile mele, spuse și-i mai șterse o lacrimă de pe obraji.

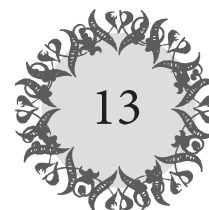
O flacăra de avertisment străpunse o parte din durerea Tellei. Conform miturilor, Prințul Inimilor avea puterea de a controla emoțiile. Dar de vreme ce Jacks nu fusese în Cărțile Destinului când Legend le eliberase pe celelalte Sorti, puterea lui tot ar fi trebuit să fie la jumătate.

– Credeam că nu ți-ai recăpătat complet puterile.

– Nu mi le-am recăpătat, zise el tăios. Tot nu pot să controlez emoțiile așa cum reușeam cândva sau să fac pe cineva să simtă ce nu simte, dar, temporar, pot să îndepărtez sentimentele nedorite. Pot să-ți iau durerea în seara asta. Degetele-i reci zăboviră pe obrazul ei, o promisiune amorțită și un avertisment în același timp. Nu ți-o voi șterge de tot, iubirea mea. Tot o vei trăi. Dar mâine, când tristețea va reveni, nu va mai fi la fel de puternică.

Cu cealaltă mână o mângâie pe spate până când fetei îi fu mai ușor să respire. Prea ușor. Se întreba dacă își folosea puterile ca să o calmeze. Însă Tella nu se putea convinge să-i pese la fel de mult pe cât ar fi trebuit. Durerea sufletească era copleșitoare. Știa că de îndată ce Jacks i-ar fi dat drumul, plămâni i s-ar fi strâns din nou și ar fi început să suspine iar și că, deși nu ar fi închis ochii, tot și-ar fi văzut mama murind de nenumărate ori. O sută de morți într-o secundă. Ar fi fost prea multe secunde și ar fi putut să moară și ea.

– Fă-o! zise Tella. O parte din ea știa cât de greșit era să se lase alinată de o Soartă. Dar, chiar dacă era o greșeală, nu putea fi la fel de gravă ca situația ei. Ia-mi tristețea și durerea – ia tot ce mă face să sufăr!

Donatella

Jacks îi cuprinse obrazul cu mâna lui rece.
 – Bine, iubirea mea.
 Își înclină chipul spre al lui și își apropie buzele de ale ei.
 Tella îi împinse pieptul cu palmele și se ridică din poala lui.
 – Ce faci?
 – Îți iau durerea.
 – N-ai spus că trebuie să mă săruți.
 – E cea mai ușoară metodă. Tot te va dura, dar...
 Ultima dată când se sărutaseră, inima nu-i mai funcționase cum trebuia.
 – Nu, zise ea. Nu-ți permit să mă mai săruți o dată.
 Jacks își trecu limba peste dinți, gândindu-se un minut prelung.
 – Mai există o metodă, dar – ezită o secundă – implică schimbul de sânge.

De-a lungul șirei spinării, Tella simți avertismentul ca pe o țepușă. Împărțășitul sângelui era puternic. În timpul primului Caraval la care participase, Tella aflase că sângele, timpul și emoțiile extreme erau trei dintre lucrurile care alimentau magia. Ea mai băuse sânge. Nu își amintea clar momentul, dar știa că se aflase în pragul morții după altercația cu Regina Nemuritoare și Slujitoarele ei. Ar fi putut chiar să moară, dar apoi sângele care îi fusese dat să-l bea îi salvase viața. Pe de altă parte, sângele putea și să ia o viață. O picătură de sânge o costase cândva pe Scarlett o zi din viață.

– Cât sânge trebuie să bei? întrebă ea.

– Nu trebuie să beau, dacă nu vrei să procedăm așa, zise și-i zâmbi feroce în clipa în care scoase din cizmă un pumnal cu pietre prețioase în vârf. Jumătate dintre pietre lipseau, dar cele rămase tot străluceau albastru intens și mov nimicitor.

Cu vârful își creștă mijlocul palmei. Sângele străluci cu stropi aurii.

– Va trebui să faci la fel. Jacks îi dădu pumnalul.

– Ce se întâmplă după ce mă tai?

– Ne unim palmele și spunem cuvinte magice.

Vorbea plictisit, dar în ochii nepământenii îi străluci un gând sumbru când îi întinse palma sângerândă.

Cu sângele-i împetrișat cu auriu care i se aduna în palmă nu semăna nicidecum cu un om. Tella ar fi trebuit să fie înspăimântată, dar era atât de tristă și de îndurerată încât nu putea să mai simtă și teama.

Nici măcar nu simți pumnalul când și-l apăsă în palmă. Sângele curse mai întunecat decât cel strălucitor care se prelingea pe încheietura lui Jacks. Însă el nu făcu nicio mișcare ca să-l oprească. Se uită la mâna ei, urmărind cum doi stropi roșii căzură și-i pătară eșarfa galbenă murdară și

fusta de un mov deschis. La începutul zilei, rochia fusese foarte strălucitoare, însă acum era distrusă ca atât de multe alte lucruri.

Tella îi înapoie pumnalul, dar el îl lăsă să cadă la pământ și-i luă mâna sângerândă.

Pulsul lui era mărit, iar palmele mai fierbinți ca niciodată. Sângele din rana lui părea dornic să se amestece cu al ei.

– Acum repetă după mine.

El vorbi într-o limbă pe care Tella nu o recunoscuse. Fiecare cuvânt păru să prindă viață pe limba ei, metalic și fermecat de dulce, ca și când ar fi putut să guste sângele care le curgea din palme și care șiroia mai intens și mai repede cu fiecare cuvânt străin. Jacks îi promisese să-i ia durerea și tristețea, dar schimbul acesta o făcea să simtă ca și când ar fi fost de acord să-i dea lui și mai mult.

„Oprește-te, înainte să fie prea târziu!“

Însă Tella nu putea să se oprească. I-ar fi oferit orice ar fi vrut – numai să-i ia suferința.

El rosti ultimele trei cuvinte cu o voce pătrunzătoare: „*Persys atai lyrniallis.*“

Cuvintele acestea nu fură deloc dulci, cuprinzându-i limba ca niște ghimpi tăioși și profani. Canapeaua din piele, șemineul gol și biroul aglomerat dispărură.

Tella încercă să nu țipe sau să se sprijine de Jacks când sforile invizibile ale magiei le cuprinseră mâinile împreunate; păreau niște fire de foc și vise incendiate. Apoi focul se răspândi pârjolindu-i brațele, arzându-i pieptul și însemnându-i carnea când magia brută îi otrăvi venele.

– Nu-mi da drumul! îi porunci Jacks, prinzându-i acum palma nevătămată, dar Tella abia îl simți.

Era înapoi în peșteră, pe podeaua pietroasă, urmărind cum mama se îndepărta de ea. Apoi apărură și Gavriel, dar

fără ca roata care se învârtea să mai fie între ei. Tella o vedea pe Steaua Căzută scoțându-și pumnalul din piept și înfigându-l în inima mamei sale și răsucindu-l până când...

– Uită-te la mine! șuieră Jacks.

Tella deschise ochii.

Fruntea lui Jacks era umedă de transpirație, iar pieptul i se mișca sacadat, respirând la fel de greoi ca ea. Nu îi îndepărta pur și simplu durerea – i-o lua. Lacrimi însângerate îi pătară obrazii, iar agonia îi fură strălucirea ochilor.

Tella îi strânse mai puternic mâinile și-și lipi fruntea de a lui.

– E schimbul de sânge prea puternic pentru tine, gâfâi Jacks, ori chiar îți faci griji pentru mine?

– Nu te flata!

– Nu mă minți; simt tot ce simți acum, spuse el și-și apropie buzele atât de mult de gura ei încât Tella putu să-i guste lacrimile însângerate care-i curgeau pe la colțuri. Erau amare, pline de pierderi și durere, dar și reci, și limpezi ca gheața. Nu fu tocmai un sărut, dar nu o duru atât de mult când își atinse ușor buzele de ale lui.

Poate ar fi trebuit să-l lase să o sărute... poate nu ar fi durut-o acum.

– Promit că nu o să te doară de data asta, îi șuieră el pe buze.

Tella își permise să-l mai sărute o dată. Era un mincinos și o Soartă, dar, când își lipi buzele de ale lui, se simți mai bine decât în orice alt moment din ziua aceea.

Durerea i se sfărâmă când o sărută la rândul lui. Totul fu o încolăceală de limbi, lacrimi, sânge și bătaii ale inimii cât Jacks continuă să-i ia tristețea. I-o bău cu fiecare mișcare dornică a buzelor lui reci lipite de ale ei. Nu-i dădu drumul

mâinilor, dar i le strecură la spate, ținând-o mai puternic și strângând-o când amândoi se rostogoliră pe podea.

Nu semăna câtuși de puțin cu primul lor sărut, perfect, de la Balul Sortii. Acesta era imperios, sălbatic, brutal și corupt, plin de toate emoțiile teribile care pluteau între ei – un torent de suferință și durere. Cei doi erau unul peste celălalt, pe covorul aspru. Ea îi mușcă buzele suficient de tare încât să le facă să sângereze.

El o sărută și mai apăsător, posesiv, mușcându-i ușor maxilarul și apoi gâtul când își plimbă buzele și dinții peste clavicula ei.

Înainte el putea să simtă emoțiile fetei, dar acum ea le simțea pe ale lui. Cu toate că-i luase suferința și durerea, nu asta simțea el acum. Simțea dorința, disperare, voluptate, obsesie. O dorea. Ea era tot ce-și dorea el. Singura la care se gândea. O simțea în felul în care sărutul, la început nesăbuit și nerăbdător, devenise senzual, de parcă el ar fi savurat momentul, ca și când s-ar fi gândit multă vreme la asta, iar acum făcea tot ce își imaginase.

Un loc îndepărtat pe care Tella încercă să-l ignore îi spuse că totul era o mare greșeală – nu pe Jacks și-l dorea cu adevărat, ci pe Legend. Indiferent ce făcea sau ce era, pe Legend și l-ar fi dorit pentru totdeauna. Probabil că nu ar fi putut niciodată să-l *aibă* cu adevărat, dar îl dorea. Dacă tot trebuia să-l sărute pe unul dintre răufăcători, își dorea ca acela să fie Legend, nu Jacks.

Trebuia să-l îndepărteze pe Jacks.

Însă Legend nu o mai atingea. Chiar dacă Legend ar fi fost acolo, s-ar fi putut să nu o țină în brațe, darămite să o sărute. Și era atât de plăcut să fie sărutată, prețuită și atinsă! Să simtă dorința, nu durerea. Tristețea aproape dispăruse, iar sărutul deveni și mai pătimaș. Sau poate că acum Tella nu mai simțea disperarea nimicitoare și nu mai vedea

moartea; putea să simtă întru totul sărutul și fiecare centimetru din trupul lui Jacks când se lipi de al ei.

Dar, chiar și în confuzia ei, Tella știa că nu putea să mai continue.

Își smulse mâna sângerândă din a lui Jacks și-și depărtă buzele de ale lui.

Jacks nu făcu nicio încercare să o oprească, dar nici să se miște. Stăteau amândoi pe o parte, cu piepturile lipite și picioarele încolăcite.

Durerea, suferința și chinul dispăruseră, dar și toată puterea ei. Era moale, vlăguită. Jacks, rochia și mâinile ei erau pătate de sânge. Ceva intim, dincolo de granițele fizicului, tocmai se petrecuse între ei.

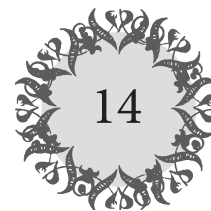
Dungi roșii îi pătau obrazii, urmele lacrimilor pe care le vărsase pentru ea.

Tella ar fi trebuit să încerce să plece, dar era epuizată. Și îi plăcea cum se simțea în brațele lui Jacks care o strângea puternic la pieptul său rece, ca și când ar fi vrut ca ea să rămână. După ce-și recăpăta puterea, l-ar fi urât din nou. Acum nu-i păsa decât că durerea dispăruse.

– Mulțumesc, Jacks!

El închise ochii și inspiră profund.

– Nu sunt sigur că ți-am făcut o favoare, iubirea mea.

Donatella

Tella se trezi cu greu. Visele ei fuseseră niște străfulgerări febrile, toate destrămându-se prea repede ca să și le amintească pe deplin, dar știa că Legend nu apăruse în ele.

După două luni în care-și împărtășise visele cu Legend, nu era obișnuită să viseze singură. În plus, nu se așteptase să viseze singură. Legend își recăpătase pe deplin puterile. De vreme ce-i luase toate puterile vrăjitoarei, probabil era mai puternic decât înainte. Însă tot nu o vizitase pe Tella în visele ei.

Oare o văzuse urmărindu-l cu o zi în urmă? Încă era ceva în neregulă cu puterile lui? Sau era altceva?

Tellei îi bătea inima cu putere, iar pielea îi era fierbinte, mai puțin în locurile în care se atinsese de brațele și picioarele reci ale Prințului Inimilor.

„Pe toți zeii!“

Trebuia să plece.